

Bir Daha Yenilmemek Dileğiyle

— caglanur · 26 Mayıs 2013

Sen aslında başkasına ait olduğun için değil, beni başkasına gözünü kırpmadan "yar" diye verebildiğin için gitmişsin bu denli kolay benden. Kendini vazgeçilmezim bildiğin için ilk vazgeçtiğin ben olmuşum şu hayatta. En kolay beni silivermişsin saraylar kadar büyük gönlünden. Sen o kocaman yüreğe herkesi sığdırmışsında, bir ben fazla gelmişim o sarayda sana. Ve o sarayın tek bir sahibi varmış aslında. O sarayda en çok sevdiğin ne ben, ne başkası değilmiş. Bir tek kendini sevebilmişsin "en çok". Nasıl sevebildim bu kadar bencil bir adamı? Ben bu kadar "sen"cilken, senin bir kez olsun niye için acımadı benden ayrıyken? Sahi, o gün canın sıkkın ve üzgün görünüyordun gerçekten. Ne içindi ayrı şehirlere düşerken hissettiğin burukluk? Sevdiğin kadının şehirden gitmesi mi, yoksa şu hayatta tek zaferinin, elinde tutabildiğin tek varlığın başka bir şehirde yaşayacak olması mıydı? Unutamıyorum ama vazgeçtim işte senden. Anladım, az geçtim yüreğinden, zihninden. Ama hala sürüyor sana dair merak edişlerim... "Acaba"larım ve bir de "Keşke" lerim. Vazgeçsemde sürüyor iç burkulmalarım. Çünkü sen benim ne zaferimdin, ne elimde tutabildiğim. Sen; Benim "Aşk" dediğim. Başkalarıyla paylaşamadığım. Bugün yine konuşmak istedim seninle. Çünkü ben, vazgeçmeleri sevmesi kadar gerçek olmayan o küçük kızım hala. Ama verdiği cevap "Başkasına git." oldu. Ve o an anladım aslında yokluğunu. Beni başkasına verebilecek kadar çok sevmemişsin. Başkasıyla güleceğim, başkasını seveceğim içini en ufak acıtmadığından böylesine rahat ve huzur doluymuşsun. Öyleyse gidiyorum sevgili! Benden kazandığın zaferlerin sana helal olsun. Seni affettiğimden değil, bir daha karşılaşmamak adına helal ediyorum hor gördüğün sevgimi. Yolun öyle bir açık olsun ki yolumla kesişmesin. Hoşça kalmadın belki ama, güle güle git.